

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2021 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia SO Alina Gąsior
Protokolant	Beata Gurdziołek

po rozpoznaniu w dniu 07 września 2021 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa S. M.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki S. M. kwotę 37.000,00 (trzydzieści siedem tysięcy 00/100) złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 maja 2020 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki S. M. kwotę 4.540,00 (cztery tysiące pięćset czterdzieści 00/100) złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 maja 2020 roku do dnia zapłaty;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki S. M. kwotę 11.729,28 (jedenaście tysięcy siedemset dwadzieścia dziewięć 28/100) złotych tytułem zwrotu kosztów opieki z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty ;
4. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki S. M. kwotę 1.600,00 (tysiąc sześćset 00/100) złotych tytułem renty na zwiększone potrzeby za okres dwóch miesięcy z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty;
5. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki S. M. kwotę po 400,00 (czterysta 00/100) złotych miesięcznie tytułem renty na zwiększone potrzeby , płatnej do dnia 10 – ego każdego miesiąca , poczynając od listopada 2021 roku i na przyszłość z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminu płatności ;
6. oddala powództwo w pozostałej części ;
7. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki S. M. kwotę 650,00 (sześćset pięćdziesiąt 00/1000) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu ;

8. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 3.877,00 (trzy tysiące osiemset siedemdziesiąt siedem 001//100) złotych tytułem kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa;

9. nie obciąża powódki S. M. kosztami sądowymi od oddalanej części powództwa, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim.

Sędzia SO Alina Gąsior

Sygn. akt I C 925/20

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 22 lipca 2020 roku powódka S. M. reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. na jej rzecz:

1. kwoty 80.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 maja 2020 r. do dnia zapłaty za doznane krzywdy powstałe wskutek zdarzenia z dnia 31 października 2019 roku,
2. kwoty 5.757,73 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 maja 2020 r. do dnia zapłaty,
3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, że w dniu 31 października 2019 roku doszło do wypadku drogowego, wskutek którego powódka doznała obrażeń ciała i rozstroju zdrowia. Odpowiedzialnym za skutki zdarzenia był kierujący pojazdem D. o nr rej. (...), a pojazd ten był ubezpieczony w ramach odpowiedzialności OC w pozwanym Towarzystwie (...).

W dniu powstania szkody powódka miała 27 lat. Na skutek doznanych obrażeń powódka miała trudności z poruszaniem się, musiała korzystać z pomocy partnera, który zajmował się wszystkimi obowiązkami życia codziennego. Powódka ciągle ma problemy z poruszaniem się, oczekuje na rehabilitację. W okolicznościach zdarzenia powódka doznała urazów kości łonowej, przestała rozmawiać z partnerem o sprawach intymnych, musiała odłożyć plany związane z zajściem w ciążę. Powódka ciągle jest apatyczna, ma problemy z zasypianiem, stale odczuwa ból w dolnych częściach ciała. Powódka ma też uraz związany z poruszaniem się pojazdami mechanicznymi. Powódka pracowała w firmie (...), gdzie przekładała paczki oraz wprowadzała dane do komputera. Była to praca siedząca, której aktualnie nie może wykonywać, albowiem złamanie kości łonowej uniemożliwia jej dłuższe siedzenie. Powódka nie kontynuuje też swojego hobby, tj. jazdy na rowerze, czy też korzystanie z siłowni na wolnym powietrzu.

Zdaniem powódki dotychczas wypłacona kwota przez ubezpieczyciela – 3.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia jest zaniżona.

Powódka domaga się również odszkodowania ponad dotychczas wypłaconą kwotę – 1.734,47 zł. Pozwany nie uznał roszczeń powódki w zakresie całości poniesionych kosztów leczenia i rehabilitacji, na które składają się koszty we wskazanych przez powódkę fakturach i rachunku – k.7. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana przyjęła odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 31.10.2019 r.

W ocenie powódki przyznana przez pozwanego łączna kwota 4.734,47 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania nie spełnia swojej funkcji kompensacyjnej.

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 25 września 2020 roku pozwany reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany potwierdził, że obejmował ochroną ubezpieczeniową w zakresie OC kierującego pojazdem marki D. nr rej. (...) w czasie zdarzenia z dnia 31 października 2019 roku i wypłacił powódce kwotę 3.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 1.492,58 zł tytułem odszkodowania.

Zdaniem pozwanego wypłacona kwota rekompensuje powódce doznaną krzywdę oraz urazy, przy czym pozwany zakwestionował dochodzone w pozwie odszkodowanie za koszty leczenia, rehabilitacji czy dojazdów.

W piśmie złożonym w dniu 13 sierpnia 2021 roku pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 11.729,28 zł tytułem zwrotu kosztów opieki za okres od 5 listopada 2019 roku do 20 kwietnia 2020 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia rozszerzenia powództwa oraz kwoty 800 zł tytułem rauty na zwiększone potrzeby począwszy od dnia rozszerzenia powództwa.

W pozostałym zakresie pełnomocnik powódki podtrzymał żądania.

Pozwany nie uznał powództwa również w rozszerzonej części.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 października 2019 roku na trasie W. – K. doszło do wypadku drogowego, w którym powódka będąca pasażerką samochodu D. o nr rej. (...), doznała obrażeń ciała w postaci: złamania kości łonowej, wstrząśnienia mózgu, ogólnego potłuczenia ciała, silnego stłuczenia klatki piersiowej, urazu kręgosłupa szyjnego, urazu kończyn dolnych, urazu głowy. Powódka została przyjęta do Szpitala w T. na Oddział (...) Ogólnej, gdzie przebywała od 31 października 2019 roku do 5 listopada 2019 roku. Ze szpitala została wypisana z rozpoznaniem złamanie kości łonowej – obu gałęzi kości, wstrząśnienie. W epikryzie wskazano na powierzchowny i wielomiejscowy uraz. Podczas pobytu w szpitalu powódka była konsultowana ortopedycznie.

Dalsze leczenie ortopedyczne było kontynuowane w poradni ortopedycznej przyszpitalnej, gdzie w dniu 11 grudnia 2019 roku powódka została skierowana na badanie (...) kolana lewego z powodu pourazowego zespołu bólowego. W opisie badania (...) z dnia 6 lutego 2020 roku nie podano danych o patologii pourazowej. W opisie TK miednicy z dnia 7 lutego 2020 roku podano pełny zrost nieco kątowno ustawionych odłamów, nierówny zarys przedniej powierzchni prawego masywu kości krzyżowej. Radiolog wskazał na przebyte złamanie bez patologii w stawach krzyżowo- biodrowych.

(dowód: pozw – k. 4, karta informacyjna – k. 19, 20, 21, wynik badania radiologicznego – k. 22, 23, skierowania – k. 25, 26, opis badania RM – k. 28, opis badania – k. 29)

Po wyjściu ze szpitala powódka przez 5, 6 tygodni musiała leżeć w domu. Wymagała pomocy praktycznie przy każdej czynności, jak ubieranie, mycie, korzystanie z toalety, ćwiczenia, podawanie posiłków, leków. W tym czasie odczuwała drętwienie nóg, bolały ją mięśnie, siniąły jej nogi, wymagała wówczas masowania, co przynosiło ulgę. Pierwsza pionizacja nastąpiła w okresie Świąt Bożego Narodzenia, a pod koniec stycznia powódka stawiała pierwsze kroki przy pomocy kul. Bez pomocy kul zaczęła chodzić pod koniec maja 2020 roku. Powódka ciągle odczuwała dolegliwości bólowe o różnym nasileniu i zażywała leki przeciwbólowe w razie potrzeby. Po wyjściu ze szpitala powódka rozpoczęła rehabilitację, którą kontynuowała do września 2020 roku. W domu stara się samodzielnie wykonywać ćwiczenia. Powódka, przed wypadkiem pracowała w InPoście i po zwolnieniu wróciła do tej samej pracy w październiku 2020 roku.

Przed wypadkiem powódka lubiła jeździć na rowerze, natomiast obecnie podczas jazdy odczuwa dolegliwości bólowe. Powódka odczuwa też lęk podczas jazdy samochodem.

Powódka mieszka z partnerem i po wypadku to on zajmował się powódką, pomagał jej przy czynnościach dnia codziennego i podczas rehabilitacji.

(dowód: zeznania świadka K. S. – protokół k. 116, zeznania powódki – protokół k. 115, 115v, protokół k. 198, 198v)

W wypadku z dnia 31 października 2019 roku powódka, w obrębie narządu ruchu, doznała urazu uogólnionego i wielomiejscowego, złamania kości łonowej lewej bez rozejścia spojenia łonowego i patologii stawów krzyżowo – biodrowych, stłuczenia kolana lewego bez patologii. Stopień cierpień powódki był umiarkowany przez około 3 miesiące, następnie był lekki przez okres do 3 miesięcy. Obecnie powódka nie pozostaje w czynnym leczeniu ortopedycznym.

W następstwie wypadku powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu: złamanie kości łonowej lewej obu gałęzi ze złamaniem masywu kości krzyżowej na poziomie S1 bez rozejścia spojenia łonowego, obrażeń cewki moczowej skutkuje 10% długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Kolano lewe zostało wygojone bez uszczerbku. Rokowania co do pełnej sprawności są stabilne. U powódki nie stwierdza się zmniejszonej aktywności i istotnej patologii czy naruszenia sprawności narządu ruchu. Nie ma obecnie przedmiotowego ograniczenia ruchów. Łączny koszt farmakoterapii wynosi 100,00 zł.

(dowód: opinia biegłego ortopedy – k. 127 – 129, k. 166)

W trakcie wypadku powódka nie doznała obrażeń narządów jamy brzusznej oraz miednicy. Nie doszło również do uszkodzenia spojenia łonowego, co pozwala przyjąć, że doznane urazy nie będą miały wpływu na możliwości odbycia porodu drogami natury. Doznane urazy miednicy, z punktu widzenia ginekologa nie mają żadnego wpływu na intymną część życia powódki. Narząd rodny powódki nie uległ uszkodzeniu

Doznany uraz nie ma wpływu na fizjologię jajeczkowania, a tym samym nie ma wpływu na zdolność powódki do zajścia w ciążę, czy też na zdolność do donoszenia ciąży.

(dowód: opinia biegłego ginekologa – k. 136 – 137)

Powódka, w związku ze zdarzeniem z dnia 31 października 2019 roku doznała cierpień na skutek doznanych urazów. W związku z zastosowanym leczeniem unieruchomieniem, zakazem pionizacji i chodzenia przez okres 5-6 tygodni powódka doznała cierpień fizycznych w postaci bólu, co wiązało się z przyjmowaniem przez powódkę leków przeciwbólowych. Zastosowane leczenie znacząco wpłynęło na jakość życia powódki, która przez okres 7 tygodni wymagała opieki osób trzecich w wymiarze 12 – 24 h dziennie w zakresie takich czynności jak: podawanie i przygotowywanie posiłków, czynności higieniczne, czynności domowe (sprząatanie, pranie, zakupy), czynności związane z rejestracją w przychodniach, czynności administracyjne.

Po około 3 miesiącach od zdarzenia, stopień cierpień fizycznych powódki zmniejszał się przez kolejne 3 miesiące na skutek prowadzonej rehabilitacji w warunkach domowych. W tym czasie powódka korzystała z pomocy ortopedycznych – wózek inwalidzki, pierwsza pionizacja nastąpiła około 2 miesiące po wypadku, chód przy pomocy kul łokciowych został rozpoczęty pod koniec stycznia i trwał do maja 2020 roku (około 5 miesięcy).

Obecnie u powódki występuje nieznaczne ograniczenie aktywności fizycznej w postaci problemu z uprawianiem sportu i hobby – jazda na rowerze. Rokowania co do powrotu do stanu sprzed zdarzenia są dobre. Obecnie powódka wykazuje obniżoną siłę napięcia mięśniowego i zakres ruchomości w stawach i mięśniach kończyny dolnej lewej oraz miednicy, co wymaga wytrenowania podczas indywidualnej rehabilitacji z fizjoterapeutą. Odczuwany przez powódkę ból, zwłaszcza w okolicy obręczy miednicznej – kości łonowej jest bliżej nieokreślony co do czasu trwania. Ból kości łonowej może towarzyszyć powódce zwłaszcza przy utrzymywaniu tej samej pozycji przez dłuższy czas, np. długotrwałe siedzenie w pracy.

Powódka winna korzystać z zabiegów rehabilitacyjnych, zarówno w ramach NFZ, jak i w warunkach komercyjnych, głównie w zakresie wzmocnienia mięśni obręczy biodrowej, kończyn dolnych, mięśni dna miednicy, a także prawidłowego ustawienia podczas różnych faz chodu. Rehabilitacja powinna być prowadzona także w zakresie

wzmocnienia mięśni stabilizujących kręgosłup i miednicę. Taka forma rehabilitacji powinna być prowadzona indywidualnie w warunkach komercyjnych zaczynając od terapii 2 razy w tygodniu przez okres 2 miesięcy, stopniowo zmniejszając częstość wizyt w zależności od uzyskiwanych postępów w terapii, których nie da się dokładnie przewidzieć co do czasu trwania. Koszt jednej wizyty u fizjoterapeuty to około 100 zł, większość form terapii indywidualnych jakich wymaga powódka nie jest refundowana przez NFZ.

(dowód: opinia biegłego z zakresu rehabilitacji i fizjoterapii – k. 170 – 173)

W piśmie z dnia 7 listopada 2019 roku powódka zgłosiła szkodę Ubezpieczycielowi, domagając się, między innymi zadośćuczynienia w kwocie 95.000 zł, zaliczki w kwocie 6.000 zł na poczet kosztów leczenia i rehabilitacji, zaliczki w kwocie 5.000 zł na poczet opieki całodziennej.

(dowód: zgłoszenie szkody – k. 12, 13)

W piśmie z dnia 6 marca 2020 roku pozwany przyznał na rzecz powódki zadośćuczynienie w kwocie 3.000 zł i odszkodowanie w kwocie 1.492,58 zł tytułem udokumentowanych kosztów leczenia.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 6.03.2020 r – k. 15, 16)

Za usługi fizjoterapeutyczne w miesiącach listopad 2019r, grudzień 2019 r oraz styczeń, luty i marzec 2020 r, powódka zapłaciła łącznie kwotę 4.540,00 zł.

(dowód: faktury – k. 32, 33, 34)

Orzeczeniem wydanym dnia 1 czerwca 2020 roku powódka została uznana za osobę niezdolną do pracy.

(dowód; orzeczenie lekarza orzecznika ZUS o k. 77)

W stosunku do sprawcy wypadku E. K. toczyło się postępowanie w Prokuraturze Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim i do Sądu został przesłany akt oskarżenia.

(dowód: pismo Prokuratury Rejonowej – k. 125, kserokopia aktu oskarżenia – k. 212-214v)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka reprezentowana przez pełnomocnika wniosła o zasądzenie na swoją rzecz zadośćuczynienia, odszkodowania, zwrotu kosztów opieki i renty na zwiększone potrzeby.

Bezsporne między stronami było zaistnienie wypadku z udziałem powódki w dniu 31 października 2019 roku jak również objęcie przez pozwanego, ochroną ubezpieczeniową w zakresie OC, kierującego pojazdem marki D. o nr rej. (...).

Podstawą odpowiedzialności pozwanego za poniesioną przez powódkę szkodę w wyniku wypadku komunikacyjnego jest przepis art. 822 k.c. Zgodnie z tym przepisem zakład ubezpieczeń przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy czym zakład ubezpieczeń odpowiada z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkodę na osobie wyrządzoną przez kierowcę pojazdu jego posiadaczowi tak np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2007 r., III CZP 146/06, OSNC 2007 nr 11, poz. 161, str. 20).

Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny. Zatem tylko wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego

odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Odpowiedzialność sprawcy wypadku wobec powódki, który brał udział w kolizji wynika z art. 436 § 2 zd. 2 k.c. i jest to odpowiedzialność na zasadzie winy. W niniejszej sprawie istnieje zatem podstawa do przypisania pozwanemu odpowiedzialności wynikającej z umowy OC. Odpowiedzialność ta nie była przez niego kwestionowana.

Podstawą prawną żądania zadośćuczynienia przez powoda jest art. 445 § 1 k.c., zgodnie z którym Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 §1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Celem zadośćuczynienia jest zrekomensowanie osobie poszkodowanego krzywdy doznanej wskutek cierpień fizycznych (ból i innych dolegliwości) oraz cierpień psychicznych (ujemnych uczuć przeżywanych w związku z doznanymi cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane zostały kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma przede wszystkim mieć walor kompensacyjny, a więc jego wysokość nie może być symboliczna, lecz musi mieć jakąś wartość ekonomicznie odczuwalną. Przy uwzględnieniu rozmiaru krzywdy musi wysokość zadośćuczynienia być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 września 2001 roku, III CKN 427/00, Lex nr 52766). Zadośćuczynienie ponadto powinno być stosowne do doznanej krzywdy oraz uwzględniać wszystkie zachodzące okoliczności, w szczególności winne być wzięte pod uwagę takie okoliczności jak nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałe następstwa zdarzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1977 r., IV CR 266/77).

Sąd, oceniając krzywdę, bierze pod uwagę wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia w sferze cierpień fizycznych jak i psychicznych. Nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu polegające na znoszeniu cierpień psychicznych mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 445 § 1 k.c. (por. wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00).

W niniejszej sprawie przy ocenie wysokości należnego powódce zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, mające wpływ na jego wysokość, a więc nie tylko procentowy rozmiar uszkodzeń ciała (wg biegłego ortopedy długotrwały uszczerbek wyniósł 10%), ale również młody wiek poszkodowanej, nasilenie i długotrwałość cierpień, oraz następstwa zdarzenia w sferze życiowej. Powódka po wypadku przez kilka tygodni była osobą leżącą, wymagała pomocy innej osoby praktycznie przy wszystkich czynnościach, jak. np. higiena osobista, przygotowanie i podanie posiłków, czynności domowe – sprzątanie, pranie, zakupy, podawanie leków, rehabilitacja, wizyty lekarskie itp. Pierwsza pionizacja powódki nastąpiła w czasie Świąt Bożego Narodzenia, a pierwsze kroki przy pomocy kul powódka stawiała dopiero pod koniec stycznia 2020 roku. Skutki wypadku powódka odczuwa do chwili obecnej, z opinii biegłej z zakresu rehabilitacji wynika, że powódka wymaga nadal rehabilitacji, która wpłynie na jej usprawnienie fizyczne, powódka odczuwa dolegliwości bólowe podczas dłuższego siedzenia, gdy np. w czasie pracy nie może zmienić pozycji, odczuwa też dolegliwości bólowe podczas jazdy na rowerze, poza tym ma obawy podczas jazdy samochodem.

W ocenie Sądu biorąc pod uwagę sytuację powódki i skutki doznanych przez nią obrażeń, zasadnym jest przyznanie powódce zadośćuczynienia w kwocie 40.000 zł, przy czym pozwany wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 3.000,00 zł. W ocenie Sądu zasądzona na rzecz powódki kwota 37.000 zł stanowi także realną wartość ekonomiczną w odniesieniu do doznanej krzywdy, nie będąc przy tym jedynie wartością symboliczną, jak i nie stanowiąc źródła bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego.

Od powyższej kwoty Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 4 maja 2020 roku, zgodnie z żądaniem pozwu. Odsetki należą się, zgodnie z art. 481 k.c., za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby więc wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Powódka zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi, który w decyzji z dnia 6 marca 2020 roku przyznał na jej rzecz zadośćuczynienie i odszkodowanie, dlatego też zdaniem Sądu od tej daty poszkodowana ma prawo żądać ustawowych odsetek za opóźnienie od kwot żądanych w pozwie (żądanie zawarte w pozwie wskazywało późniejszą datę – 5 maja 2020 r).

W pozostałym zakresie Sąd oddalił żądanie powódki w zakresie zadośćuczynienia jako niezasadne. Sąd miał na uwadze, że rokowania co do odzyskania pełnej sprawności powódki są pomyślne, a długotrwały uszczerbek na zdrowiu wystąpił jedynie z punktu widzenia ortopedy,

Odnosząc się do żądania powódki zasądzenia na jej rzecz odszkodowania Sąd uznał, iż żądanie to co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Przykładowo można wymienić koszty leczenia (pobytu w szpitalu konsultacji u wybitnych specjalistów, dodatkowej pomocy pielęgniarzkiej, koszty lekarstw, itp.), specjalnego odżywiania, nabycia protez i innych koniecznych aparatów (okularów, aparatu słuchowego, wózka inwalidzkiego itp. (wyrok SN z dnia 19 stycznia 1981 r., I CR 455/80, OSPIKA 1981, poz. 223), wydatki związane z przewozem chorego do szpitala i na zabiegi, z przejazdami osób bliskich w celu odwiedzin chorego w szpitalu z koniecznością specjalnej opieki i pielęgnacji (por. wyrok SN z dnia 4 października 1973 r., II CR 365/73, OSNCP 1974, poz. 147), koszty zabiegów rehabilitacyjnych, przygotowania do innego zawodu (np. opłaty za kursy, szkolenia, koszty podręczników i innych pomocy, dojazdów itp.).

Z uzasadnienia pozwu wynika, że na kwotę dochodzoną tytułem odszkodowania składają się koszty poniesione przez powódkę na leczenie i rehabilitację, według załączonych przez powódkę faktur, które nie zostały wypłacone przez pozwanego. Do pozwu zostały załączone faktury za usługi fizjoterapeutyczne za miesiące od listopada 2019 roku do marca 2020 roku (k.32 – 34), które Sąd uwzględnił i uznał, że koszty poniesione przez powódkę na fizjoterapię - kwota 4.540,00 zł, mieszczą się w ramach żądanego odszkodowania, natomiast Sąd nie uwzględnił faktury za okulary korekcyjne – k. 35 oraz faktur na zakup paliwa – k. 31, uznając że powódka nie wykazała, aby zakup okularów miał związek ze skutkami wypadku z dnia 31 października 2019 roku, a odnośnie faktur za paliwo powódka reprezentowana przez pełnomocnika nie wskazała jakich dojazdów dotyczą i Sąd nie był w stanie zweryfikować załączonych rachunków. Kwotę przyznaną tytułem odszkodowania Sąd zasądził z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 maja 2020 roku, zgodnie z żądaniem pozwu.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił żądanie o odszkodowanie jako nieudowodnione.

W piśmie rozszerzającym powództwo pełnomocnik powódki zgłosił również żądanie zasądzenia na jej rzecz kwoty 11.729,28 zł tytułem kosztów opieki za okres od 5 listopada 2019 roku do 20 kwietnia 2020 roku oraz kwoty 800,00 zł tytułem renty na zwiększone potrzeby.

Odnosząc się do żądania zwrotu kosztów opieki Sąd uznał, iż żądanie to zasługuje na uwzględnienie w całości, natomiast żądanie dotyczące renty na zwiększone potrzeby Sąd uznał za zasadne częściowo.

Zgodnie z art. 444 § 2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Zwiększenie się potrzeb poszkodowanego stanowi szkodę przyszlą, wyrażając się w stale powtarzających się wydatkach na ich zaspokojenie np. konieczność stałych zabiegów, rehabilitacji, specjalnego odżywiania. Przyznanie renty z tytułu zwiększonych potrzeb na podstawie art. 444 § 2 k.c. nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki. Do przyznania renty z tego tytułu wystarcza samo istnienie zwiększonych potrzeb jako następstwa czynu niedozwolonego (por. wyrok SN z 11 marca 1976 r., IV CR 50/76, OSNCP 1977, nr 1, poz. 11). Prawo poszkodowanego do żądania renty z tytułu zwiększonych potrzeb, polegających na korzystaniu z opieki osoby trzeciej, nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany efektywnie wydał odpowiednie kwoty na koszty opieki. Nie pozbawia go tego prawa również okoliczność, że opiekę nad poszkodowanym sprawowali jego domownicy (por. wyrok SN z 4 marca 1969 r. I PR 28/69, OSNCP 1969, nr 12, poz. 229).

Z opinii biegłej z zakresu rehabilitacji wynika, że przez okres 7 tygodni powódka wymagała opieki osób trzecich w wymiarze 12 – 24 h dziennie w zakresie takich czynności jak: podawanie i przygotowywanie posiłków, czynności higieniczne, czynności domowe (sprzątanie, pranie, zakupy), czynności związane z rejestracją w przychodniach, czynności administracyjne.

Po około 3 miesiącach od zdarzenia, stopień cierpienia fizycznych powódki zmniejszał się przez kolejne 3 miesiące na skutek prowadzonej rehabilitacji w warunkach domowych. W tym czasie powódka korzystała z pomocy ortopedycznych – wózek inwalidzki, pierwsza pionizacja nastąpiła około 2 miesiące po wypadku, chód przy pomocy kul łokciowych został rozpoczęty pod koniec stycznia i trwał do maja 2020 roku (około 5 miesięcy). W tym czasie, zdaniem Sądu powódka również wymagała opieki osób trzecich, jednak w mniejszym wymiarze.

Sąd podzielił w tym zakresie stanowisko powódki, iż w okresie od 6 listopada 2019 roku (wyjście ze szpitala) do 31 grudnia 2019 roku – 56 dni- zakres opieki osób trzecich wynosił 12 godzin/dobę, przyjmując za pełnomocnikiem powódki stawkę za godzinę opieki na 9,99 zł. Koszt opieki za wskazany okres wynosi zatem 6.713,28 zł (56 dni x 12h x 9,99 zł). W kolejnym okresie od 1 stycznia 2020 roku do 31 stycznia 2020 roku – 31 dni zakres opieki osób trzecich wynosił 6 godzin/dobę, co przy stawce 9,99 zł za godzinę stanowi kwotę 2.046,00 zł.

Od 1 lutego 2020 roku do 30 kwietnia 2020 roku opieka osób trzecich wymagana była w mniejszym wymiarze, a zatem 90 dni x 3 godziny x 11,00 zł, co stanowi kwotę 2.970,00 zł.

Sąd uznał, że wymiar opieki osób trzecich był uzasadniony w kontekście opinii biegłego rehabilitanta, natomiast stawka za godzinę usług opiekuńczych nie jest wygórowana, biorąc pod uwagę stawki obowiązujące na lokalnym rynku, które są znane Sądowi z urzędu, przy rozpoznawaniu innych tego typu spraw w tutejszym wydziale.

Odnosząc się do żądania w zakresie renty Sąd również miał na uwadze, niekwestionowaną przez żadną ze stron, opinię biegłej z zakresu rehabilitacji, która wskazała na potrzebę rehabilitacji u powódki w warunkach komercyjnych, przy czym taka forma rehabilitacji powinna być prowadzona indywidualnie, zaczynając od terapii 2 razy w tygodniu przez okres 2 miesięcy, stopniowo zmniejszając częstość wizyt w zależności od uzyskiwanych postępów w terapii. Jednocześnie biegła podała, że nie da się dokładnie przewidzieć czasu trwania takiej rehabilitacji. Koszt jednej wizyty u fizjoterapeuty to około 100 zł, a większość form terapii indywidualnych jakich wymaga powódka nie jest refundowana przez NFZ.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż zasadnym jest zasądzenie na rzecz powódki renty w łącznej kwocie 1.600,00 zł za dwa miesiące, przy uwzględnieniu kosztów rehabilitacji – 2 x w tygodniu = 200 zł x 4 = 800 zł, przy czym taka intensywność rehabilitacji winna odbywać się przez 2 miesiące, a następnie ulegać stopniowemu zmniejszeniu.

Ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 11.729,28 i od kwoty 1.600,00 zł Sąd zasądził od następnego dnia po doręczeniu pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo, tj. od dnia 28 sierpnia 2021 roku.

Sąd uwzględnił także żądanie powódki w zakresie renty na zwiększone potrzeby co do kwoty po 400,00 zł miesięcznie. Jak już wskazano wyżej, biegła z zakresu rehabilitacji wskazała na potrzebę indywidualnej rehabilitacji powódki, przy czym koszt jednej wizyty u fizjoterapeuty to kwota 100 zł. Mając na uwadze, że po dwóch miesiącach zakres

rehabilitacji winien być stopniowo zmniejszany, Sąd uznał, iż zasadnym byłyby wizyty u fizjoterapeuty jeden raz w tygodniu, co sumarycznie stanowi kwotę 400,00 zł miesięcznie (1x 100 zł x 4). Taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki, poczynając od miesiąca listopada 2021 roku i na przyszłość.

Zdaniem Sądu, renta zasądzona na rzecz powódki w łącznej kwocie 1.600,00 zł za dwa miesiące winna dotyczyć miesiąca września oraz października 2021 roku, z uwagi na doręczenie rozszerzonego żądania pozwanemu w dniu 27 sierpnia 2021 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powództwo zostało uwzględnione w około 56 procentach i w takiej wielkości pozwanego obciążają koszty procesu. Łączne koszty procesu wyniosły 10.834,00 zł, z czego każda ze stron poniosła koszty w wysokości 5.417,00 zł (koszty zastępstwa procesowego). Odnosząc procent „przegranej” sprawy do wysokości poniesionych kosztów pozwanego winny obciążać koszty w wysokości 650,00 zł ($10.834,00 \times 56\% = 6.067,00 \text{ zł} - 5.417,00 \text{ zł}$) i taką kwotę Sąd zasądził na rzecz powódki.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c, Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 3.877,00 zł tytułem kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa. Na kwotę tę składa się opłata sądowa wynosząca 2.983,00 zł i kwota 894,00 zł tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa- Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim na poczet wynagrodzenia biegłych.

Jednocześnie Sąd nie obciążył powódki kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa, mając na uwadze sytuację majątkową powódki i charakter dochodzonego roszczenia.

SSO Alina Gąsior